

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/56/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0018210077
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:0018210077.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a sudkýň JUDr. Zuzany Stolárovej a JUDr. Slávky Zborovjanovej v spore žalobcu: H. G., U.. XX.X.XXXX, R. H. G., Z. XX, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia a.s., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Andrea Cviková s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, o určenie, že spotrebiteľská zmluva je bezúročná a bez poplatkov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 18. júna 2019 č.k. 12Csp/48/2018-22 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Michalovce z 3. augusta 2020 č.k. 12Csp/48/2018-51

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu proti žalobcovi.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce (ďalej aj súd prvej inštancie alebo súd) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a vyslovil, že žalovaný má nárok proti žalobcovi na náhradu 100 % vynaložených trov konania. Vychádzal pritom zo žaloby, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500071242 zo dňa 24.7.2014 uzatvorená medzi stranami je bezúročná a bez poplatkov, majúc pritom za to, že predmetná zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

2. Potom, čo súd poukázal na nesúhlasné stanovisko žalovaného s predmetnou žalobou a potom, čo vec právne posúdil podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k/, § 11 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení k 24.7.2014 a zhodnotil údaje predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 24.7.2014, právne uzavrel, že nebolo žiadnych pochybností o tom, že medzi stranami došlo k uzavretiu spotrebiteľskej úverovej zmluvy podľa ust. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ zmluva neobsahuje členenie výšky mesačnej splátky na počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru, nemožno konštatovať, že úver je bezúročný a bez poplatkov, pretože v rámci nepriameho účinku smernice aj eurokonformného výkladu, nemožno od dodávateľa požadovať, aby konali nad rámec smernice. Pokiaľ teda smernica Európskeho parlamentu a Rady EÚ 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluve o spotrebiteľskom úvere výslovne nepožaduje, aby zmluvy o spotrebiteľských úveroch takéto členenie splátok obsahovali, v rovnakom zmysle treba vykladať i slovenskú právnu normu, teda ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. Nemožno teda vytknúť žalovanému, že spotrebiteľský úver bol poskytnutý na základe zmluvy, ktorá členenie splátok neobsahovala. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 dáva jednoznačnú odpoveď na otázku, ako vykladať text smernice v porovnaní s vnútroštátnym právom. Podľa tohto rozhodnutia, článok 23 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v

článku 10 ods. 2 smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Vzhľadom k tomu, že smernica vo svojom článku 22 výslovne ustanovuje, že obsahuje harmonizované ustanovenie, a členské štáty nesmú zachovávať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice, ani členské štáty nemôžu prijať úpravu, ktorá ide nad rámec smernice. Jedná sa o smernicu s tzv. úplnou harmonizáciou. Takže členský štát nemôže vyžadovať, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie, aká časť i každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny, aká časť sa spláca na bežné úroky a poplatky. Pokiaľ teda skoršia judikatúra konštatuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, v súvislosti s absenciou náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., po rozhodnutí súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 sa rozhodovacia prax uberať iným smerom, v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR z 22.2.2018 sp.zn. 3Cdo/146/2017. V danom prípade rozsah úveru z predmetnej zmluvy znamená poskytnutý úver 570 eur, počet mesačných splátok 36, výšku jednotlivej splátky 34,06 eur za mesiac, ktorú žalobca musí vrátiť v sume 747,28 eur pri RPMN 20,88 %, teda rozsah úveru je daný jednoznačne.

3. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaný mal vo veci plný úspech a preto mu súd priznal proti žalobcovi nárok na náhradu 100 % vynaložených trov konania.

4. Súd opravným uznesením z 3.8.2020 č.k. 12Csp/48/2018-51 opravil záhlavie napadnutého rozsudku uvedením mena a priezvisku sudcu, ktorý vo veci rozhodol.

5. Proti predmetnému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, keď mal za to, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, lebo neprihliadol na skutočnosti, ktoré v konaní boli preukázané a nesprávne v rozpore s národnou legislatívou uvádza, že pokiaľ zmluva neobsahuje členenie výšky mesačnej splátky na počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru, nemožno konštatovať, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci, lebo národnú legislatívu nie je možné vykladať eurokonformne, t.j. v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES článok 10 ods. 2 písm. h/. K otázke nepriameho účinku smernice zaujali právne stanovisko viaceré krajské sudy, pričom väčšina z nich vyjadrila názor, že smernici nie je možné voči členeniu splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny úrokov a iných poplatkov priznať nepriamy účinok, a to vzhľadom na skutočnosť, že by sa jednalo o výklad contra legem. Vyššie uvedený záver je odôvodnený právnymi argumentmi podopretými skutočnosťou, že priamy účinok smernice nie je možný a nepriamy účinok smernice nie je možný taktiež, lebo vnútroštátne právo nad rámec smernice zakotvuje prísnejšie podmienky v otázke členenia splátok, čo vzhľadom na zásadu zákazu výkladu contra legem a zásadu právnej istoty zakladá prekážku eurokonformného výkladu. Vyššie uvedené závery právnej analýzy potvrdila aj súdna prax všeobecných súdov SR po prijatí predmetného rozsudku C-42/15: Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.3.2017 sp.zn. 21Co/104/2016, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31.10.2017 sp.zn. 27Co/136/2017, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.9.2017 sp.zn. 3Co/345/2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.9.2017 sp.zn. 7Co/158/2017, rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 20.7.2017 sp.zn. 7Co/53/2017, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 15.5.2017 sp.zn. 23Co/815/2015 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.8.2017 sp.zn. 15Co/10/2017. Závery o bezúročnosti a bez poplatkovosti spotrebiteľského úveru boli teda po prijatí rozsudku C-42/15 judikované všetkými krajskými súdmi na území Slovenskej republiky a desiatkami rozsudkov okresných súdov. Uvedené judikáty všeobecných súdov SR nie sú prekonané rozsudkom NS SR sp.zn. 3Cdo/146/2017 ako sa nesprávne domnieva súd prvej inštancie s poukazom na znenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z., preto navrhol Krajskému súdu v Košiciach, aby zmenil napadnutý rozsudok a určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500071242 zo dňa 24.7.2014 je bezúročná a bez poplatkov.

6. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že sa s napadnutým rozhodnutím stotožňuje v celom rozsahu, rozhodnutie považuje za vecne správne a vychádzajúce zo správneho zisteného skutkového a právneho stavu veci. Vo vzťahu ku záväznosti smernice uviedol, že Súdny dvor EÚ deklaroval, že ak sa má presadzovať vôľa európskeho normotvorcu, ktorá mala byť zabezpečená transpozíciou smernice, pre vnútroštátneho sudcu to v danom prípade znamená povinnosť eurokonformného výkladu, t.j. výkladu v súlade s cieľom, zmyslom a účelom transponovaných smerníc.

Uvedené podporil aj odkazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR vo veci III. ÚS 666/2016, v ktorom Ústavný súd SR konštatoval, že pri extenzívnom výklade je nevyhnutné rešpektovať nielen vôľu vnútroštátneho zákonodarcu, ale aj úniového tvorcu, pretože pojmy, ktoré používa právo EÚ, môžu mať prirodzene obsah, ktorý nezodpovedá obsahu pojmom vnútroštátneho objektívneho práva - súvisí to s požiadavkou na jednotný výklad práva EÚ. Ústavný súd SR ustálil, že priamy účinok smernice neprichádza v danom prípade do úvahy, keďže ten existuje len vo vzťahu k jednotlivým členským štátom. Z toho dôvodu nemôže priamo ukladať povinnosti jednotlivcom. Nepriamo mu však uložené môžu byť, o čo sa má pokúsiť vnútroštátny súd prostredníctvom eurkonformného výkladu vnútroštátnej normy. Autoritatívny výklad práva EÚ fakticky vylučuje, aby sa následne na vnútroštátnej úrovni realizoval dodatočný exkurz, či systematika vnútroštátnej úpravy, resp. konkrétneho zákona, takýto výklad umožní. Zásada eurokonformného výkladu má totiž absolútnu interpretačnú prednosť. Význam a aplikovateľnosť nepriameho účinku v horizontálnych vzťahoch potvrdilo tiež rozhodnutie vo veci Kücükdeveci (C-555/07), z ktorého odcitoval jeho body 47 a 48. V ďalšom uviedol, že smernica predstavuje sekundárny akt úniového práva, ktorý je typický tým, že vo svojej podstate zaväzuje len členský štát povinnosťou prijať právnu úpravu. Z judikatúry Súdneho dvora EÚ sa vyvodzuje a všeobecne uznáva princíp nepriameho účinku smernice, spočívajúci v tom, že pochybenie štátu pri implementácii smernice sa rieši tzv. súladným (eurokonformným) výkladom. Poukázal na to, že otázka eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva v súvislosti so zákonom č. 129/2010 Z.z. bola donedávna rôzne posudzovaná a dospela až do stavu, kedy časť súdnej praxe negovala závery rozhodnutia súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, avšak túto prax jednoznačne stopol Najvyšší súd SR vo svojom uznesení 3Cdo/146/2017. V kontexte tvrdení žalobcu by sa potom samotné konanie o predbežnej otázke pred súdnym dvorom EÚ C-42/15 a jeho rozhodnutie javili ako zbytočné a bezvýznamné. Za použitia eurokonformného výkladu je potrebné dospieť k záveru, že ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy výška alebo počet, či termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, a toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Zákonný pojem termín konečnej splatnosti nie je požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarcou použil spojenie dátum. Zo zákona je zrejmé, že pojem termín a pojem dátum nie sú používané ako synonymá v zákone. Opätovne zdôraznil, že predmetná zmluva obsahuje určenie termínu konečnej splatnosti. Poukázal tiež na to, že záver spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti, odporuje tiež smernici 2008/48/ES tak, ako to vyplýva z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola schválená dňa 12.10.2017, keď v § 9 ods. 2 písm. d/ sa vypúšťajú slová a termín končenej splatnosti spotrebiteľského úveru, pričom dôvodom prijatia tejto úpravy bolo zosúladenie zákona so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie termínu konečnej splatnosti je požiadavkou nad rámec smernice. Zo všetkých uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

7. Ďalšie vyjadrenia v odvolacom konaní dané neboli.

8. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

9. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 18.3.2021 o 9.20 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 215, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 12.3.2021 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

11. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP, t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

12. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať

eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

13. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

14. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

15. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

16. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

17. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv a ani iná vada, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil.

18. Žalobca v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

19. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť jeho dôvodov a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobcu dopĺňa nasledovné.

20. Predmetom konania je žaloba o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého na základe Zmluvy č. 8500071242 zo dňa 24.7.2014 z dôvodu, že zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

21. V danom prípade nebolo sporné, že predmetná zmluva predstavuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá sa riadi osobitným zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

22. Z vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že pokiaľ zmluva neobsahuje členenie výšky mesačnej splátky na počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru, nemožno konštatovať, že úver je bezúročný a bez poplatkov, pretože v rámci nepriameho účinku smernice, aj eurokonformného výkladu, nemožno od dodávateľa požadovať, aby

konal nad rámec smernice. Pokiaľ teda smernica Európskeho parlamentu a Rady EÚ 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluve o spotrebiteľskom úvere výslovne nepožaduje, aby zmluvy o spotrebiteľských úveroch takéto členenie splátok obsahovali, v rovnakom zmysle treba vykladať i slovenskú právnu normu, teda ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.

23. Odvolací súd s uvedeným názorom súdu prvej inštancie súhlasí.

24. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom k 24.7.2014, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

25. Z prílohy 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení neskorších zmien a predpisov vyplýva, že zákon prebral Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú.v. EÚ L 133, 22.5.2008).

26. Zo zoznamu údajov uvedených v čl. 10 ods. 2 písm. h/ ako Prílohy Smernice Rady 2008/48/EHS vyplýva, že zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

27. Posudzovanie absencie niektorých podstatných náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy, má svoj význam z hľadiska posúdenia bezpoplatkovosti a bezúročnosti poskytnutého úveru.

28. Medzi takúto podstatnú náležitosť patrí tiež náležitosť zmluvy vyšpecifikovanú v § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31.3.2015 (neskôr v § 9 ods. 2 písm. l/ tohto zákona v znení účinnom do 30.4.2018).

29. Rozhodovacia činnosť súdov nebola jednotná pri rozhodovaní o tom, či absencia rozčlenenia dojednanej výšky splátok povedzme na konkrétnu výšku istiny, konkrétnu výšku úroku a poplatku spôsobuje bezpoplatkovosť a bezúročnosť poskytnutého úveru, resp. ako správne sa má vykladať príslušné zákonné ustanovenie a smernica.

30. Posun v rozhodovacej činnosti o tejto otázke priniesol rozsudok Európskeho súdneho dvora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s. proti Kláre Bíróovej, podľa ktorého:

20.1. článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku).

20.2. článok 10 ods. 2 písm. h/ Stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku).

20.3. z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. 20.4. pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku).

20.5. článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku).

31. Následne sa riešením danej otázky zaoberal tiež Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 22. februára 2018 sp. zn. 3Cdo 146/2017.

32. Z rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 vyplýva, že zákon č. 129/2010 Z.z. je úplnou transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Smernica ako špecifický prameň práva Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli smer sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (odkaz na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

33. Z vyššie citovaného rozhodnutia ďalej vyplýva, že rozsudok konštatoval, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Vychádzajúc zo záveru, že zákonom 129/2010 Z.z. bola transponovaná smernica 2008/48/ES v celom rozsahu, zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. Eurokonformným výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky. Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zákonu 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia najvyššieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ smernice (viď bližšie citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018).

34. Pokiaľ ide o otázku, či takýto výklad možno aplikovať tiež na všetky tie zmluvy, ktoré boli uzavreté pred vyhlásením rozsudku z 9.11.2016 Home Credit Slovakia (C-42/15, EÚ:C:2016:842), odvolací súd poukazuje na Rozsudok Súdneho dvora z 5.9.2019 vo veci C-331/18 TE-Pohotovosť s.r.o., podľa ktorého: Článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9.11.2016 Home Credit Slovakia (C-42/15, EÚ:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy, vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

35. Z vyššie uvedeného možno vyvodit', že posúdenie, či predmetná zmluva obsahuje náležitosť požadovanú v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom k 24.7.2014, si vyžaduje eurokonformný výklad, podľa ktorého uvedené zákonné ustanovenie síce stanovuje povinnosť uvedenia údajov o splátke, konkrétne jej výškou, počtom a termínmi, nie však jej rozpisom na jednotlivé položky, z ktorých pozostáva, pretože uvedené zákonné ustanovenie svojim znením súčasne iba spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa (t.j. istinu, úrok a príp. poplatky).

36. Správny je potom záver súdu o tom, že pokiaľ zmluva neobsahuje členenie výšky mesačnej splátky na počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru, nemožno konštatovať, že úver je bezúročný a bez poplatkov

37. Pokiaľ odvolateľ vo svojom odvolaní poukazuje na súdnu prax všeobecných súdov SR po prijatí rozsudku C-42/15 (Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.3.2017 sp.zn. 21Co/104/2016, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31.10.2017 sp.zn. 27Co/136/2017, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.9.2017 sp.zn. 3Co/345/2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.9.2017 sp.zn. 7Co/158/2017, rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 20.7.2017 sp.zn. 7Co/53/2017, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 15.5.2017 sp.zn. 23Co/815/2015 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.8.2017 sp.zn. 15Co/10/2017), odvolací súd k tomuto argumentu uvádza nasledovné.

38. Z odôvodnenia rozhodnutí odvolacích súdov vymenovaných v predchádzajúcom odseku vyplýva, že spomínané odvolacie súdy v konkrétnych prejednávaných prípadoch založili svoje súdne rozhodnutie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru na tom názore, že pokiaľ v konaní posudzovaná úverová zmluva medzi stranami sporu neobsahovala údaj členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, teda údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ (resp. písm. l/) Zákona o spotrebiteľských úveroch, je tento úver nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, a to napriek odkazu na predmetné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C 42/15-Home Credit Slovakia, a.s., Klára Biroová, majúc za to, že iný výklad vnútroštátneho práva s odkazom aj na ustálenú rozhodovaciu prax súdov by bol kontra legem.

39. Odvolací súd, na rozdiel od názoru odvolateľa, má za to, že menované súdne rozhodnutia boli prekonané práve spomínaným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, ktorý podal výklad vnútroštátneho práva odlišným spôsobom, než spomínaná rozhodovacia prax a ktorý mal za to, po prvé, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, a po druhé, že za použitia eurokonformného výkladu je potrebné dospieť k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali rozpis splátok po častiach samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky a pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje.

40. Uvedené korešponduje aj s nasledujúcou aktuálnou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu SR, napr. sp. zn. 7Cdo 98/2018, sp. zn. 3Cdo 45/2018, sp. zn. 1Cdo 171/2018 alebo sp. zn. 8Cdo 121/2019 z 29. 4. 2020.

41. V neposlednom rade odvolací súd upriamuje pozornosť tiež na závery Nálezu ÚS SR zo dňa 28.4.2020 sp. zn. I. ÚS 44/2020, ktorý sa zaoberal ústavnou sťažnosťou podanou proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 20 Co 24/2019-202 z 25. júna 2019 (ústavnej sťažnosti obchodnej spoločnosti bolo vyhovené a predmetný rozsudok KS v Prešove bol zrušený a vec vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie, pozn. odvolacieho súdu), z ktorého odôvodnenia nálezu odvolací súd vyberá relevantné znenie:

„37. Ústavný súd už v náleze sp. zn. III. ÚS 666/2016 z 11. októbra 2016 uviedol, že uznáva význam a dôležitosť interpretácie ustanovení právneho poriadku s ohľadom na skúmanie zámeru (cieľa) zákonodarcu. Každý orgán aplikujúci právo v individuálnych veciach musí v zložitých prípadoch prisúdiť pri výkladových a aplikačných postupoch ťažiskový význam práve vôli zákonodarcu.

37.1 Nemožno však opomenúť ústavno-právne súvislosti integrácie Slovenskej republiky do Európskej únie.

37.2 Podľa čl. 7 ods. 2 ústavy Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2 ústavy.

37.3 Z citovanej ústavnej normy vyplýva, že vznik členstva Slovenskej republiky v Európskej únii okrem iného tkvie aj v dobrovoľnom vzdaní sa časti suverenity štátu v prospech Európskej únie. Pritom ide aj o časť suverenity pri všeobecne záväznom regulovaní spoločenských vzťahov. To jednoznačne vyplýva z druhej vety čl. 7 ods. 2 ústavy. Preto Národná rada Slovenskej republiky síce zostáva stále jediným vnútroštátnym zákonodarným orgánom (čl. 72 ústavy), nie však jediným orgánom oprávneným normovať obsah spoločenských vzťahov na úrovni zákonnej sily.

37.4 Za určitých okolností teda slovenské orgány aplikujúce právo (aj súdy) musia skúmať nielen vôľu zákonodarcu, ale aj vôľu úijného tvorcu zodpovedajúcej právnej regulácie, ktorá je z hľadiska právnej relevancie úpravy správania subjektov práva v právnych vzťahoch postavená na roveň, ba niekedy aj nad vôľu zákonodarcu. Formulovaná požiadavka má svoj základ v samotnej ústave, ktorá v čl. 144 ods. 1 sudcom pri rozhodovaní nepredpisuje len viazanosť zákonom ako kvalifikovaným výsledkom realizácie vnútroštátnej zákonodarnej moci (toto sťažovateľ účelovo zdôrazňuje), ale aj viazanosť ústavou (teda i jej čl. 7 ods. 2) i samotnou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 ústavy...

37.5 Fakt vstupu Slovenskej republiky do Európskej únie je zásadným prelomom v procese kontinuálneho vývoja právneho poriadku i jeho interpretácie, pretože okrem vnútroštátneho zákonodarcu (ktorý vytvoril koncept materiálneho poňatia škody v čase, keď integráciu do Európskej únie nebolo možné ani len predpokladať) je doň oprávnený svoju vôľu presadzovať aj úijný normotvorca.

37.6 Pre aplikačnú prax vnútroštátnych orgánov verejnej moci nadaných právomocou rozhodovať v individuálnych prípadoch to znamená, že stabilita právnych vzťahov a právna istota dôvodne vyžadujú hoci aj zotrvať na právnych konceptoch vyvinutých pred vstupom do Európskej únie, ale ak ide o sféru regulácie úijným normotvorcom, je potrebné túto konfrontovať s regulačnými predstavami vnútroštátneho zákonodarcu a v prípade zistenia odchýlky vyvinúť maximálnu snahu o uprednostnenie cieľa stelesneného v právne záväzných aktoch Európskej únie. Ústavný súd hovorí o maximálnej, nie absolútnej snahe, lebo v tomto bode myšlienkovvej línie už je potrebné vziať do úvahy charakter právneho predpisu vydaného úijným normotvorcom vyplývajúci z primárneho práva Európskej únie.

37.7 Práve smernice ako typová kategória predpisov sekundárneho práva sú (na rozdiel od nariadení) typické absenciou priamej uplatniteľnosti voči fyzickým osobám a právnickým osobám v jednotlivých členských štátoch. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „zmluva o fungovaní EÚ“) je smernica záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom.

37.8 Citované ustanovenie primárneho práva Európskej únie vysielá zrozumiteľné posolstvo vnútroštátnym orgánom členských štátov zaväzujúc ich na taký výkon ich vrchnostenských kompetencií, ktorý zabezpečí dosiahnutie výsledku očakávaného smernicou. Inými slovami, ide tu o povinnosť naplniť vôľu úijného tvorcu smernice vnútroštátnymi právnymi prostriedkami.

37.9 Štandardným prostriedkom dosahovania cieľa stanoveného smernicou je zmena právnej úpravy, ku ktorej pristúpi vnútroštátny zákonodarcu. Avšak pre prípad, že túto svoju povinnosť nesplní, vyvinula rozhodovacia prax Súdneho dvora teóriu priameho účinku smerníc a nepriameho účinku smerníc.“

38. Pre posudzovaný prípad priamy účinok dotknutých smerníc neprichádza do úvahy, a to vzhľadom na závery rozsudku Súdneho dvora vo veci Marshall (C-152/84), podľa ktorého na základe vtedajšieho čl. 189 ods. 3 Zmluvy o založení Európskeho hospodárskeho spoločenstva (v súčasnosti už citovaný čl. 288 ods. 3 zmluvy o fungovaní EÚ) záväzná podstata smernice, ktorá konštituuje základňu pre možnosť odvolať sa na smernicu pred vnútroštátnym súdom, existuje len vo vzťahu ku „každému členskému štátu, ktorému je určená“. Z toho vyplýva, že smernica nemôže sama osebe ukladať povinnosti jednotlivcom a že ustanovenia smernice ako také nemožno uplatňovať voči jednotlivcom.

39. Možno tak uvažovať len o nepriamom účinku smerníc, ktorý zakladá rozhodnutie Súdneho dvora vo veci Marleasing SA (C-106/89) s odvolaním sa na prejudikatúru vo veci Von Colson a Kamann (C-14/83). Podľa tohto rozhodnutia pri aplikácii vnútroštátneho práva bez ohľadu na to, či aplikované ustanovenia boli schválené pred alebo po smernici, vnútroštátny súd povolaný na výklad vnútroštátneho práva je povinný interpretovať ho, keďže je to možné v rámci dikcie (textu) a účelu smernice, aby sa dosiahol výsledok sledovaný smernicou, a tým zabezpečil súlad s tretím odsekom čl. 189 Zmluvy o založení Európskeho hospodárskeho spoločenstva (čl. 288 ods. 3 zmluvy o fungovaní EÚ).

40. Nepriamy účinok smerníc Súdny dvor ešte konkrétnejšie objasnil vo veci Pfeiffer a ďalší (C-397/01 až 403/01). Tu zdôraznil, že požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Únie sa síce v prvom rade týka vnútroštátnych ustanovení prijatých na prebratie smernice, neobmedzuje sa však iba na výklad týchto ustanovení, ale vyžaduje, aby vnútroštátny súd vzal do úvahy vnútroštátne právo ako celok a posúdil, do akej miery ho možno použiť spôsobom, ktorý nevedie k výsledku, ktorý odporuje smernici (bod 115). Ak vnútroštátne právo umožňuje za určitých okolností s použitím vlastných výkladových metód vyložiť ustanovenie vnútroštátneho právneho predpisu tak, že bude možné vyhnúť sa rozporu s inou normou vnútroštátneho práva alebo obmedziť oblasť pôsobnosti tohto ustanovenia na dosiahnutie tohto účelu a použiť ho len do tej miery, aby bolo súladné s danou normou, tak je vnútroštátny súd povinný použiť rovnaké metódy, aby sa dosiahol cieľ stanovený smernicou (bod 116).

41. Dňa 22. mája 2008 bola v Úradnom vestníku Európskej únie publikovaná smernica 2008/48/ES, ktorá v rámci Kapitoly IV - Informácie a práva týkajúce sa zmlúv obsahuje čl. 10 ods. 2 písm. h), podľa ktorého zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a

prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

41.1 Podľa anglickej verzie citovaného článku smernice 2008/48/ES „the credit agreement shall specify in a clear and concisemanner: the amount, number and frequency of payments to be made by the consumer and, where appropriate, the order in which payments will be allocated to different outstanding balances charged at different borrowing rates for the purposes of reimbursement“.

41.2 Súčasťou smernice 2008/48/ES je Príloha II - Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, obsahujúca vo forme dvojstĺpcovej tabuľky konkrétne náležitosti spotrebiteľského úveru, pokiaľ ide o: 1. Totožnosť a kontaktné údaje veriteľa/ sprostredkovateľa úveru, 2. Opis hlavných vlastností úverového produktu, 3. Náklady spojené s úverom, 4. Iné dôležité aspekty a 5. Dodatočné informácie v prípade poskytovania finančných služieb na diaľku. V rámci druhej kategórie označenej ako „Opis hlavných vlastností úverového produktu“ sa v prvom stĺpci tabuľky uvádza, že spotrebiteľský úver má okrem druhu úveru, celkovej výšky úveru, podmienok, ktoré upravujú čerpanie finančných prostriedkov, dĺžky trvania zmluvy o úvere uvádzať aj splátky a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky poukazovať, čo druhý stĺpec upresňuje príkladom: „Budete musieť zaplatiť: [Výška, počet a frekvencia splátok, ktoré zaplatí spotrebiteľ] Úrok a/alebo poplatky sa budú splácať takto:“. Tam, kde je uvedené „prípadne“, musí veriteľ vyplniť kolónku, ak sú informácie relevantné pre úverový produkt, alebo musí príslušné informácie alebo celý riadok vymazať, ak informácie nie sú pre druh daného úveru relevantné. Informácie v hranatých zátvorkách slúžia ako vysvetlenie pre veriteľa a musia sa nahradiť zodpovedajúcimi údajmi.

42. Smernica 2008/48/ES bola do právneho poriadku Slovenskej republiky prebratá zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

42.1 Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere sporovými stranami, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

42.2 Súčasťou zákona č. 129/2010 Z. z. je Príloha 3 - Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, obsahujúca vo forme dvojstĺpcovej tabuľky konkrétne náležitosti spotrebiteľského úveru pokiaľ ide o: 1. Totožnosť a kontaktné údaje veriteľa/ sprostredkovateľa spotrebiteľského úveru, 2. Opis hlavných vlastností spotrebiteľského úveru, 3. Náklady spojené so spotrebiteľským úverom, 4. Iné dôležité právne aspekty a 5. Dodatočné informácie, ak ide o poskytovanie finančných služieb na diaľku. V rámci druhej kategórie označenej ako „Opis hlavných vlastností spotrebiteľského úveru“ sa v prvom stĺpci tabuľky uvádza, že spotrebiteľský úver má okrem druhu úveru, celkovej výšky spotrebiteľského úveru, podmienok, ktoré upravujú čerpanie peňažných prostriedkov, doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvádzať aj splátky a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky poukazovať, čo druhý stĺpec upresňuje príkladom: „Spotrebiteľ musí zaplatiť: [Výška, počet a frekvencia splátok, ktoré zaplatí spotrebiteľ] Úrok a/alebo poplatky sa budú splácať takto:“. Aj tu platí, že tam, kde je uvedené „prípadne“, musí veriteľ vyplniť kolónku, ak sú informácie relevantné pre ponúkaný spotrebiteľský úver, alebo musí príslušné informácie alebo celý riadok vymazať, ak informácie nie sú pre druh daného spotrebiteľského úveru relevantné. Informácie v hranatých zátvorkách slúžia ako vysvetlenie pre veriteľa a musia sa nahradiť zodpovedajúcimi údajmi. Informácie v okrúhlych zátvorkách slúžia ako bližšie vysvetlenie pre spotrebiteľa.

42.3 Pre úplnosť treba uviesť, že zneniu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere sporovými stranami (výklad ktorého krajským súdom nepovažuje sťažovateľka za eurokonformný) v súčasnosti zodpovedá § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z dôvodovej správy k zákonu č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z., vyplýva, že sa tým zabezpečil súlad so smernicou 2008/48/ES aj v spojitosti s úpravou náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom «vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté z dôvodu záverov Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 / . V zmysle uvedeného rozsudku

zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom na to, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“).»

43. Anglické slovo frequency sa do slovenského jazyka prekladá ako frekvencia, častosť, početnosť, hustota, kmitočet, a vzhľadom na oblasť jeho použitia mu možno priradiť viacero významov. Slovo frekvencia sa v záväzkovoprávných vzťahoch spravidla chápe ako častosť vykonania, resp. opakovania konkrétneho právneho úkonu. Pri takomto výklade môže byť frekvencia vykonania, resp. opakovania konkrétneho právneho úkonu napr. jednorazová, denná, mesačná, štvrťročná, polročná, ročná a pod.

44. Preskúmaním napadnutého rozsudku ústavný súd zistil, že krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky skúmal výlučne vôľu zákonodarcu vyjadrenú v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere sporovými stranami, aj to bez ohľadu na Prílohu 3, ktorá je súčasťou zákona č. 129/2010 Z. z., a nie vôľu újného tvorca zodpovedajúcej právnej regulácie obsiahnutej v čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48/ES vrátane jej Prílohy II.

45. Výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere sporovými stranami prezentovaný krajským súdom v napadnutom rozsudku v dostatočnej miere nezohľadňuje charakter a účel spotrebiteľského sporu, čo v končenom dôsledku spôsobuje jeho ústavnú neudržateľnosť.“

42. Súd prvej inštancie pri posúdení žalobou uplatneného nároku podal správny výklad vnútroštátnej právnej úpravy § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom k 24.7.2014, ktorý vychádza z aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, na základe čoho jeho rozhodnutie o zamietnutí žaloby je vecne správne.

43. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ust. 397 ods. 1 CSP potvrdil, vrátane výroku o náhrade trov prvoinštančného konania.

44. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

45. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, nemá preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému preto odvolací súd priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP.

46. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).